

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Marts 1889 blev der af Forretningsudvalget for Samvirken mellem Repræsentanter for den danske Handelsstand forelagt Justitsministeriet en Resolution, som var vedtagen paa et Aaret i Forvejen i Kjøbenhavn affholdt Handelsmøde, og hvori der paa Handelsstandens Begne udtaltes Ønske om, at der maatte tilvejebringes en kortere Præskriptionsfrist for Regningskrav i Handelsforhold, samt om, at der fra Regeringens Side maatte blive indledet Forhandling med den svenske og norske Regering om en tilsvarende Forandring i disse Landes Lovgivning. I Anledning af dette Andragende foranledigede Justitsministeriet igennem Udenrigsministeriet et Forslag rettet til den kongelige svenske og norske Regering om, at der gennem Samarbejde af Delegerede fra de tre nordiske Riger maatte tilvejebringes en Revision af den i de tre Lande gældende privatrettelige Præskriptionslovgivning. Medens den svenske Regerings Svar paa dette Forslag gik ud paa, at der ikke for Tiden ansaas at være Trang til en Revision af den svenske Lovgivnings Bestemmelser om dette Emne, blev det derimod fra det norske Justits- og Politidepartement's Side udtalt, at man fra norsk Side ansaa en Revision af den deri Landet gældende Præskriptionslovgivning for paa-trævet af Forholdene, og ligeledes vilde finde det særdeles ønskeligt, at der søgtes opnaaet saa vidt muligt ensartede Regler om Emnet i de tre scandinaviske Lande. Departementet henstillede imidlertid, at Sagen ikke straks blev gjort til Genstand for Fællesarbejde, men at der i et af Landene, og da nærmest Danmark, hvor Spørgsmaalet først var rejst, ved enkelt Mand blev udarbejdet et foreløbigt Udkast til ny Præskriptionsregler, hvilket Udkast da kunde tjene til Grundlag for senere fælles Drøftelse. Justitsministeriet overdrog derefter til Kriminalretssæfessor Thomsen at affatte et foreløbigt Lovudkast om Emnet. Efter at man fra ham havde modtaget et saadant Udkast, og efter at dette havde været forelagt det norske Justits- og Politidepartement, blev det af Ministeriet og Departementet — der havde erklæret sig fremdeles villigt til at deltage i en fælles Behandling af Sagen — overdraget henholdsvis Assesfor Thomsen og Bureauchef i oftnævnte Departement Reich-

mann som sammes Delegerede at træde i Forhandling med det Naal, paa Grundlag af det ovennævnte foreløbige Udkast at tilvejebringe et Udkast til en saavidt muligt fælles dansk-norsk Præskriptionslovgivning.

Efter at det foreløbige Lovudkast havde været drøftet mellem de nævnte Delegerede, og efter at i Henhold hertil et foreløbigt Udkast til en norsk Præskriptionslov var blevet udarbejdet af den norske Delegerede, blev det i November 1892 af det norske Justitsdepartement overdraget til Bureauchef Reichmann samt Højesteretsadvokaterne J. Bergh og J. Stang Lund og Grosserer J. E. Wiium at træde sammen i en Komite med det Hverv at udarbejde et Lovudkast om Emnet paa Grundlag af de foreløbige Udkast og i Fortsættelse af det mellem de Delegerede begyndte Samarbejde. Et af denne Komite udarbejdet revideret Udkast til en norsk Forældelseslov blev gjort til Genstand for Drøftelse mellem Komiteens Medlemmer og Justitsministeriets Delegerede. I afvigte Foraar afgav derefter Assesfor Thomsen et af ham i Henhold til de saaledes førte Forhandlinger udarbejdet ændret Udkast til en dansk Forældelseslov, hvis Bestemmelser i Hovedtrækkene stemme overens med Indholdet af et Udkast, som oftnævnte Komite samtidigt afgav til det norske Justitsdepartement.

Foranstaaende Lovforslag er affattet i Overensstemmelse med det af Assesfor Thomsen afgivne ændrede Udkast, som Ministeriet har fundet at kunne tiltræde i dets Helhed. I det Ministeriet forelægger dette Forslag for Rigsdagen, kan man i Henseende til dets Begrundelse i det hele henholde sig til de nedenstaaende Bemærkninger, der paa Ministeriets Foranledning ere affattede af Assesfor Thomsen, og som for en væsentlig Del ere en Gengivelse af Indholdet af to Bestemmelser, hvormed han havde ledsaget henholdsvis sit foreløbige og sit ændrede Udkast. Den norske Komites Udkast vil findes trykt som Bilag II.

I vor nugældende Ret er — naar foreløbigt bortses fra en Del Forbringingsrettinger, for hvilke der i Lovgivningen undtagelsesvis findes særlige Friste — den Frist, i hvilken obligatoriske Forbringinger forelæbes,